

ΖΩΝΤΑΝΕΥΟΥΜΕ

ΘΥΜΗΣΕΣ ΚΑΙ ΒΙΩΜΑΤΑ

Οι εγγλωβισμένοι της
Κύπρου

Οι άνθρωποι οι οποίοι παρέμειναν ελεύθεροι πολιορκημένοι στα διικά τους χώματα

- Είναι οι άνθρωποι που επέλεξαν να παραμείνουν στον τόπο τους μετά την 1^η και 2^η φάση της Τουρκικής εισβολής στην Κύπρο το 1974.
- Οι περισσότεροι παρέμειναν στη χερσόνησο της Καρπασίας και συγκεκριμένα στο Ριζοιάρπασο, στην Αγία Τριάδα, στον Άγιο Ανδρόνικο, στον Άγιο Θέρισο, στο Τρίκωμο και στο μοναστήρι του Αποστόλου Αντρέα, στον Κορμακίτη και στον Ανώματο της επαρχίας Κερύνειας.
- Ο αρχικός αριθμός που καταγράφηκε ήταν 20,000 (Έκθεση S/11488 του Γενικού Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών προς το Συμβούλιο Ασφαλείας, με ημερομηνία 4 Σεπτεμβρίου 1974), όμως υποχρεώθηκαν σταδιακά να εγκαταλείψουν την περιοχή. Έτσι, 10 χρόνια μετά ο αριθμός τους μειώθηκε στους 1210.
- Σήμερα ο αριθμός των Ελληνοκυπρίων που ζουν σ' αυτή την περιοχή έχει μειωθεί στους 338 Ελληνοκυπρίους και 105 Μαρωνίτες.

Η συμφωνία της Γ' Βιέννης

- Στις 2 Αυγούστου 1975 στη Βιέννη, ο κ. Ντενιτάς δεσμεύτηκε ότι η Τουρκοκυπριακή πλευρά θα παράσχει στον εγκλωβισμένο πληθυσμό «κάθε βοήθεια για να διάγει ομαλή ζωή, περιλαμβανομένων διευκολύνσεων για την παιδεία και για την άσκηση των θρησκευτικών καθηκόντων του, καθώς και ιατρική περίθαλψη από δικούς του γιατρούς και ελευθερία διακίνησης στο βορρά».
- Αντί αυτού εφαρμόστηκε μια σκόπιμη πολιτική εθνικού ξεκαθαρίσματος, που ανάγκαζε τους εγκλωβισμένους να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους, ώστε να εξαλειφθεί κάθε ίχνος Ελληνικής Κυπριακής παρουσίας στο κατεχόμενο τμήμα της Κύπρου.

Οι αιτίες που ανάγκασαν τους εγκλωβισμένους να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους

- Φυσική βία
- Τρομοκρατία
- Απαγόρευση λειτουργίας σχολείων δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης μέχρι και το 2004
- Αναγκαστικός αποχωρισμός των παιδιών από τους γονείς τους
- Απαγόρευση ελεύθερης διακίνησης των ανθρώπων
- Έλλειψη εργασιών, φτώχεια, δυστυχία
- Εποικισμός της περιοχής από 85000 έποικους προερχόμενους από την Τουρκία
- Δολοφονίες με πρόφαση τις ληστείες
- Μετακίνηση των Ελληνοκυπρίων υπό τη συνοδεία Τούρκων αστυνομικών
- Έλλειψη ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης
- Αρπαγή περιουσιών / Απαγόρευση μεταβίβασης περιουσιών στους μόνιμους κληρονόμους, τα παιδιά τους

Βιώματα και μαρτυρίες

- Αφορμή για την επιλογή της εισήγησης του τμήματος μας, ήταν οι παππούδες συμμαθήτριάς μας, που παρέμειναν στον τόπο που γεννήθηκαν υπό Τουρκική κατοχή, εδώ και 45 χρόνια, με την κρυφή ελπίδα ότι θα βρεθεί τελικά μια λύση. Μια λύση που δεν ήρθε ποτέ.
- Στην συνέντευξη που πήραμε από τη γιαγιά Χριστίνα με τη βοήθεια του γιού της Δημήτρη μπορέσαμε να αποτυπώσουμε τα συναισθήματα, τους φόβους και τα βάσανα που πέρασαν όλα αυτά τα χρόνια, αλλά και την απέραντη αγάπη τους για τη γη που τους γέννησε και τους ανάθρεψε.

Βιώματα και μαρτυρίες

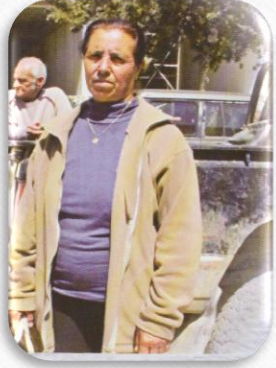
- Τους πρώτους μήνες της εισβολής ο φόβος, η αβεβαιότητα και η αγωνία ήταν τα συναισθήματα που βίωναν καθημερινά, αφού δεν ήξεραν αν οι δικοί τους άνθρωποι βρίσκονταν στη ζωή. Επιπλέον δεν γνώριζαν ποιο θα είναι το δικό τους μέλλον και πως θα τους αντιμετώπιζαν οι Τούρκοι έποικοι, οι οποίοι εγκαταστάθηκαν στα σπίτια των συγχωριανών τους, που εξαναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τον τόπο τους. Δέχονταν επιθέσεις από τους έποικους, οι οποίοι τους έκλεβαν ή τους παρενοχλούσαν συνεχώς εκφοβίζοντάς τους.
- Η διαβίωση τους εκεί ήταν πολύ δύσκολη, αφού δεν υπήρχαν δουλειές, για να μπορούν να κερδίζουν χρήματα για τις βασικές τους ανάγκες. Επιπλέον, δεν υπήρχαν καταστήματα για να μπορούν να αγοράζουν τρόφιμα ή ρούχα. Έτσι, για να μπορέσουν να επιβιώσουν καλλιεργούσαν τη γη τους, ειτρέφανε ζώα, για να πάρουν το κρέας και το γάλα τους. Έφτιαχναν ψωμιά, χαλούμια και τραχανά, για να μπορέσουν να ταΐσουν τα παιδιά τους. Ενώ κάθε Τετάρτη δέχονταν προμήθειες από τις ελεύθερες περιοχές μέσω του Ερυθρού Σταυρού.

Βιώματα και μαρτυρίες

- Γιατρούς δεν είχαν για να φροντίσουν τα παιδιά τους, ενώ όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στη συνέντευξη πέρασαν χρόνια για να δουν γιατρό. Όταν αρρωστούσαν ζητούσαν τη βοήθεια του μοναδικού φαρμακιοποιού που υπήρχε στην περιοχή και ο οποίος τους έδινε φάρμακα.
- Δεν μπορούσαν να διακινούνται ελεύθερα, ενώ το απόγευμα μετά τις 6 έπρεπε να βρίσκονται υπό περιορισμό στα σπίτια τους.
- Στερήθηκαν βασικά ανθρώπινα δικαιώματα:
 - όπως αυτά της παιδείας, αφού δεν επέτρεπαν τη λειτουργία του γυμνασίου, ενώ στο δημοτικό υπήρχαν δυο δασκάλες οι οποίες ήταν και αυτές εγγλωβισμένες και δίδασκαν σε όλα τα παιδιά τα μαθήματα των έξι τάξεων.
 - και την άσκηση των θρησκευτικών τους καθηκόντων, αφού δεν υπήρχαν ιερείς και δεν μπορούσαν να συμμετέχουν σε λειτουργίες.

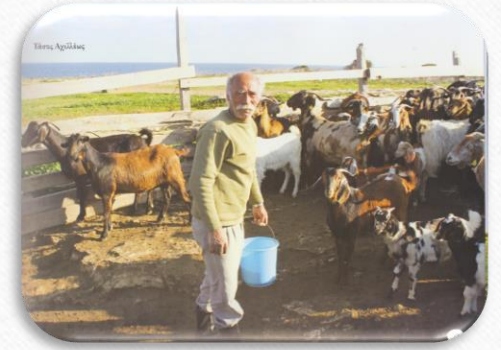
Βιώματα και μαρτυρίες

- Δύσκολη στιγμή για την οικογένεια ήταν όταν έπρεπε να αποχωριστεί ένα ένα τα παιδιά της, αφού σε ηλικία 12 χρονών έπρεπε να έρθουν στις ελεύθερες περιοχές, για να συνεχίσουν το σχολείο.
- Η μοναξιά και απομόνωση έγινε μέρος της ζωής τους. Η αγάπη όμως για τον τόπο τους, τους έδωσε δύναμη να αντέξουν και να υπομείνουν όλες τις δυσκολίες των τελευταίων 45 χρόνων.

Χριστίνα
Αχιλλέως

Γάσος
Αχιλλέως

- Οι παππούδες της συμμαθήτριάς μας είναι δυο από τους 338 εγκλωβισμένους Ελληνοκύπριους που συνεχίζουν να ζουν στην Καρπασία. Δηλώνουν ότι ποτέ δεν μετάνιωσαν για την επιλογή τους, να παραμείνουν στην κατεχόμενη γη μας και ελπίζουν και εύχονται σύντομα να ελευθερωθεί η πατρίδα μας.

Νότα Κυμοθόη
Από το βιβλίο της "Ύζουσα νήσος"
ποίηση Αθήνα 1995

-
- Στο Ριζοκάρπασο, στην Αγιά Τριάδα, στον Κορμακίτη ζουν κάποια μικρά Κυπριωτόπουλα παιδιά εγκλωβισμένα στ' άγια χώματα παλεύουν δίχως χαρά μες στη σκλαβιά τους... Σιγανές, φοβισμένες οι φωνούλες τους πικρές οι ανάσες τους, που το πέλαγος τριγύρω σημαδεύουν... Των ματιών τους η μεγάλη πεθυμιά σκαλώνει, σκαλώνει και ματώνει στα συρματοπλέγματα. Η θάλασσα!..Πίνει τον πόνο τους αγάλια η θάλασσα για ν' αλαφρώνει ο καημός. Μεγάλος ο καημός της τόσης-τόσης ερημιάς τους...

Καλή Λευτεριά στην πατρίδα μας

Σας ευχαριστούμε
για την προσοχή
σας Γ'2